

Μεγάλη Τρίτη

“Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ...”

Μεγάλη Τρίτη ὁ Κύριος ἔφυγε πρῶι ἀπὸ τὴν Βηθανία. Μὲ τοὺς μαθητὲς Του βλέπουν τὴν συκιά ξεραμένη καὶ τοὺς μιᾶ γιὰ τὴν δύναμη τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συγχωρητικότητος. Ἔφτασαν στὸν Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖ διδάσκει τὸν λαό.¹⁰ Στὸν Ναὸ γίνονται θυελλώδεις συζητήσεις, ὅπου κατὰ σειράν τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, οἱ φαρισαῖοι, οἱ γραμματεῖς, οἱ Σαδουκαῖοι, οἱ Ἑρωδιανοὶ Τοῦ θέτουν ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ Τὸν παγιδεύσουν στό λόγο καὶ νὰ Τὸν ἐκθέσουν στὸν λαό καὶ ἔτσι νὰ χάσει τὴν λαϊκὴ εὐνοια. Ὁ Κύριος τοὺς κατατροπώνει ὅλους. Δέν Τοῦ βρῆκαν οὔτε ἓνα φεγάδι. Φεύγουν ὅλοι κατησχυμένοι.

10. Μαρκ.11,20 - 26. Μαθ.21,19 - 22.

Τότε ο Κύριος ξεσπᾶ σέ ἕνα σκληρό κατηγορητήριο καί ἔλεγχο γιά τούς γραμματεῖς καί Φαρισαίους, πού ζοῦσαν μέ ὄλο τό μεγαλεῖο τῆς θρησκευτικῆς ὑποκρισίας τους.¹¹ Ξεσπᾶ σέ ἕνα θρηνο-ἔλεγχο γιά τούς Φαρισαίους... Ἀκούγονται σκληρά τά "οὐαί ὑμῖν γραμματεῖς καί φαρισαῖοι". Μετά περιδιαβαίνοντας στό ἔσω-τερικό τοῦ Ναοῦ ξεσπᾶ σέ ἕνα θρηνο-προφητεία γιά τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ.¹² Παρηγοριά Του μέσα στήν ὑποκρισία καί τόν φθόνο ὄλων ἦταν πού εἶδε μία γυναίκα χήρα νά ρίχνει τόν ὄβολό της ἐκ τοῦ ὑστερήματός της μέ καρδιά ἀγάπης.

Ἄρχισε νά σουρουπώνει καί φεύγει πρὸς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἀνεβαίνοντας ἀπό τόν χειμάρρο τῶν Κέδρων βλέπει τήν πόλη καί τόν μεγαλοπρεπῆ Ναό καί λέγει πῶς δέν θά μείνει "πέτρα πάνω στήν πέτρα". Μιλᾷ γιά τά ἔσχατα τοῦ κόσμου καί γιά τήν τελική Κρίση καί τήν Β' Παρουσία Του καί τήν παραβολή τῶν 10 Παρθένων.¹³ Ἐκεῖ στό βουνό, μεταξύ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν καί τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων, ἔμεινε τήν νύχτα¹⁴.

Προβάλλεται μέσα ἀπό τά τροπάρια καί τό συναξάρι ὁ Κύ-

11. Μαθ.23, Μάρκ.12,38-40. Λκ.20,46-47.

12. Ματθ. 23,38.

13. Μαθ. 24 κεφ.

14. Λκ. 21,37-38. Ἰω. 18,2.

ριος ὡς ὁ Νυμφίος, ὁ κάλλει ὠραῖος, πού βαδίζει πρὸς τήν νύμφη Του τήν Ἐκκλησία γιά νά τελέσει τόν γάμο Του μαζί της. "Ἐρχεται σάν ἐπαίτης Νυμφίος ζητώντας τήν ἀγάπη μας. Ἐρχεται "ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός". Ἐρχεται μέσα στήν νύχτα τῶν παθῶν μου καί τῆς ἀθλιότητος καί ζητᾷ τήν ἀγάπη τῆς καρδιάς μου. Ἐρχεται μέσα στήν νύχτα τῆς ἀθεΐας, στήν τρέλα τῆς μοναξιᾶς μου καί τῆς ἀπελπισίας, στήν καρδιά καί τοῦ πῖο ἀπερριμμένου ἀνθρώπου καί ἀμαρτωλοῦ καί ἐπαιτεῖ τήν ἀγάπη της. Θέλει νά κάμει γάμο μαζί της. "Ἰδοῦ ἔστηκα εἰς τήν θύρα καί κρούω, ἐάν τίς ἀνοίξει μου..."¹⁵. Γάμος ἐν αἵματι πάνω στόν Σταυρό.

Παράξενος Νυμφίος ντυμένος μέ μία χλαμύδα, μέ ἀκάνθινο στεφάνι, μέ τήν μορφή του γεμάτη αἵματα, ταλαιπωρημένος, μαστιγωμένος βρίσκεται στό κέντρο τοῦ Ναοῦ. Διεκδικεῖ τήν ἀγάπη μας, "τόν Νυμφίον ἀδελφοί ἀγαπήσωμεν...". Τίς μέρες αὐτές κατέχει τό κέντρο τοῦ Ναοῦ μέ τήν εἰκόνα Του, εἶναι κέντρο τῆς καρδιάς μου καί τῆς καρδιάς σου ὁ Νυμφίος Χριστός. Μᾶς ζητᾷ ὄλες τίς ἡμέρες τοῦ γάμου Του νά εἴμαστε κοντά Του συμπορευόμενοι, νά μὴ σβήσουν οἱ λαμπάδες τῶν καρδιῶν μας, τῆς ἀγάπης μας, νά μείνουμε προσευχόμενοι καί σιωπώντας, κλαίγοντας καί ὀδυρόμενοι μπροστά στό μεγάλο μυστήριο πού διενεργεῖται. Ἕνας Θεός

15. Ἀπ. 3,19-20.

ἀνεβαίνει στὸν Σταυρό καὶ πεθαίνει γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Σὰν τίς μωρές παρθένες νὰ μὴ μείνουμε ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι, τοῦ Κυρίου παρθένοι, ἔτοιμοι εἰσέλθωμεν, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους· ὁ γὰρ Νυμφίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Πορεία καὶ τῆς δικῆς μου καρδιᾶς σήμερα. Μπροστά μου οἱ μορφές τῶν Φαρισαίων. Ὁ Κύριος κανέναν ἁμαρτωλό δὲν ἀπέριψε, ἀλλὰ ὅλους μὲ ἀγάπη καὶ ἐπιείκεια καὶ τρυφερότητα τοὺς ἔβλεπε. Ἦταν ὁ φίλος τῶν τελωνῶν καὶ τῶν πορνῶν. Ἀκόμη καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τίς πόρνες καὶ τοὺς τελῶνες τοὺς δεχόταν καὶ στὸν πλούσιο νεανίσκο, πού ἔφευγε περίλυπος, μὲ ἀγάπη προσέβλεψε, παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία ἐκείνου νὰ Τὸν ἀκολουθήσει λόγω τοῦ πλούτου. Μόνο τοὺς Φαρισαίους ἀπέριψε. Ἡ ἀρρώστια τοὺς διπλή, καυχιόντουσαν γιὰ τὰ ἔργα τοὺς καὶ περιφρονοῦσαν καὶ κατέκριναν τὸν ἁμαρτωλό. Καὶ ἔβλεπα τὸν ἑαυτό μου αὐτὴ τὴν ἡμέρα σὰν μέσα ἀπὸ ἕναν καθρέπτη, μὲ μία αὐτογνωσία. Ἐπαφα νὰ κρύβομαι. Καὶ ἔβλεπα ξεκάθαρα μέσα στὸν βυθό τῆς ἀκύμαντης ψυχῆς μου. Ἐνας κρυφός φαρισαϊσμός σὰν βδέλλα ρουφοῦσε τὴν ψυχὴ μου... ἢ πῶς βαρεῖα ἀρρώστια μου... Μοῦ ἔλειπε ἡ ἀγάπη πού γίνεται ἐπιείκεια γιὰ τὸν ἁμαρτωλό ἀδελφό μου. Μοῦ ἔλειπε ἡ ταπεινώσή μου γιὰ νὰ βλέπω τὸν ἑαυτό μου πῶς κάτω ἀπ' ὅλους.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ μὲ τὴν μετάνοιά τους ἔχουν τὴν θέση τους δίπλα στὸν Χριστό. Καὶ ἐγώ; Ποῦ εἶμαι; Καὶ ἔσκυβα μέσα μου μὲ δάκρυα μετανοίας, ἔσκιζα τίς μάσκες τῆς ὠραιοπάθειάς μου. Τρόμαξα βρισκόμενος μπροστά σὲ μία ἀληθινὴ καὶ εἰλικρινῆ συνάντηση μὲ τὸν ἑαυτό μου μέσα στό ἀπύθμενο βάθος τῆς κενοδοξίας μου. Καὶ ἀκολουθοῦσα καὶ σήμερα τὸν Χριστό μου στὴν πορεία γιὰ τὸν Σταυρό.

“Ὁ τῆ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος, τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μὴ κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερὸν ὕπνον ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τὸν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως· Κύριε δόξα σοι.”

“Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφιάσον, τῆ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὠραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγχνος.”